

Sárosi Béla

Éppen ma 105 esztendeje, hogy az akkor még Stefancsicsnak nevezett későbbi Sárosi családban megszületett a harmadik fiúgyermek, Béla. A harmadik szónak később is szerepe lett az életében, hiszen sportpályafutása során mindvégig Sárosi III Bélaként emlegették. Igen, az ő bátyja volt Sárosi György, az egyetemes labdarúgás géniusza és Sárosi László, aki a vízipólóban nyújtott maradandót. A gömbérezék családi adottság volt, a Sárosi fiúk a génjeikben kapták. Béla már középiskolás éveiben az Eötvös József Gimnáziumban az iskolai labdarúgócsapat meghatározó egyénisége és csapatkapitánya volt, aki ráadásul nemcsak labdarúgásban, de a kézilabdában és a kosárlabdában is kiemelkedő játékot mutatott. Sorozatban nyerte az iskola teniszbajnokságait is, egyéniben és párosban egyaránt, ami nem véletlen, hisz a BSZKRT igazolt teniszezője volt, ifjúsági magyar bajnok. Persze, nála a futball volt az első. Hatalmas termetű, remek fizikumú játékos volt, mindkét lábbal kitűnően rúgott, alkati adottságait a levegőben is nagyszerűen érvényesítette, a munkabírása kifogástalan volt. A támadó fedezet szerepkörében mozgott leginkább otthonosan, aki pontos, jól időzített, hosszú átadásokkal dobta támadásba a csatárokat, emellett gyakran vállalkozott előretörésekre és óriási erejű lövésekkel veszélyeztette az ellenfél kapuját. Ezek alapján senki sem kételkedett abban, hogy nem csupán a bátyja révén kapott helyet korának legendás Ferencvárosában és a magyar válogatottban, hanem saját képességei alapján tette azt.

1946-ban, legálisan Olaszországba távozott, az FC Bologna játékosa lett, ám a Haza, a Fradi örökre ott maradt a szívében. Jellemző, hogy bolognai lakásában

magyar emlékszobát rendezett be magának, hatalmas falitérképpel, rengeteg Fradi vonatkozású fotóval és babérkoszorús címerrel. Játékos pályafutása végén edzőnek állt, olyan csapatok szolgálatában dolgozott, mint a Porto, a Lugano, a Basel, a Beerschot, de két évig a Barcelona utánpótlásában is nevelgette a jövő tehetségeit. Nem akármilyen csapatnévsor ez sem.

Magyarországra már csak látogatóként tért haza, ám azt annál gyakrabban, amikor csak tehetett. Nagy meghatottsággal fogadta, amikor mindörökké kedvenc klubja, a Ferencvárosi Torna Club 1974-ben az örökös bajnoki címet adományozta neki. 1993. június 15-én Zaragozában hunyt el, ám két hónappal később a hamvait hazahozták és magyar földben, itt helyezték örök nyugalomra, megadva nekünk a lehetőséget, hogy a jeles évfordulókon, mint ma is, eljöhessünk ide, elhelyezzük koszorúnkat és tisztelegjünk az emléke előtt.

Budapest, 2024. augusztus 15.